

Sygn. akt IV CSK 658/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Krzysztof Pietrzykowski

Protokolant Bogumiła Gruszka

w sprawie z powództwa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa
w Warszawie

przeciwko R. O.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej

w dniu 23 maja 2013 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 czerwca 2012 r.,

oddala skargę kasacyjną;

**zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę
2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 9 stycznia 2012 r. utrzymał w mocy nakaz zapłaty, którym zgodnie z żądaniem pozwu orzeczono, że pozwany R. O. ma zapłacić na rzecz powodowej Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (dalej jako ARiMR) w Warszawie kwotę 82 812,38 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 sierpnia 2011 r.

Wyrok zapadł w następującym stanie faktycznym.

W dniu 22 listopada 2005 r. strony zawarły umowę o dofinansowaniu projektu, na podstawie której ARiMR udzieliła pozwanemu prowadzącemu gospodarstwo rolne w gminie M. pomocy finansowej w kwocie 50.000 zł. Kwotę tę pozwany wydatkował w całości. W § 5 umowy pozwany zobowiązał się do wykonania określonych w niej obowiązków, w tym zgodnie z jego pkt. 9 i 10 do „uzupełnienia wykształcenia w celu spełnienia wymogu dotyczącego kwalifikacji zawodowych w przypadku gdyby wymóg ten nie był spełniony w dniu złożenia wniosku i dofinansowania realizacji projektu” oraz przedłożenia powódce dokumentów potwierdzających wypełnienie tego zobowiązania przed upływem 5 lat od rozpoczęcia prowadzenia gospodarstwa rolnego. W umowie postanowiono, że w razie niewykonania przez pozwanego co najmniej jednego zobowiązania powódce przysługuje prawo żądania zwrotu udzielonej pomocy wraz z odsetkami (6 ust. 1 pkt 3). Na zabezpieczenie zobowiązania pozwany wystawił weksel *in blanco*, na podstawie którego powódka po jego wypełnieniu dochodziła zapłaty. Pozwany oświadczył we wniosku o przyznanie dofinansowania, że znane mu są warunki i kryteria udzielenia dofinansowania realizacji projektu w zakresie ułatwienia startu młodym rolnikom i przyznał, że na dzień 21 lipca 2005 r., to jest dzień rozpoczęcia prowadzenia gospodarstwa nie spełnia kryterium kwalifikacji zawodowych oraz oświadczył, że uzupełni wykształcenie w ciągu 5 lat od rozpoczęcia prowadzenia gospodarstwa. Wówczas posiadał podstawowe wykształcenie rolnicze i legitymował się zaświadczeniem KRUS, że został ubezpieczony z dniem 31 sierpnia 2005 r., nie miał więc wymaganego stażu pracy jako rolnik i nie wykazał posiadania stażu pracy mierzonego okresem

ubezpieczenia w systemie rolniczych ubezpieczeń społecznych w charakterze rolnika lub domownika lub okresem, w którym wnioskodawca był posiadaczem gospodarstwa rolnego. Podczas trwania umowy pozwany nie podjął próby uzupełnienia wykształcenia, nie zwracał się do powódki z wnioskiem o przedłużenie terminu do wykonania tego obowiązku, ani o zwolnienie od niego z powodu siły wyższej, nie zwracał się też o wyjaśnienie zapisów umowy. W odpowiedzi na przypomnienie powódki o wynikających z umowy obowiązkach pozwany oświadczył, że zostaną one wykonane w ciągu 5 lat od rozpoczęcia prowadzenia gospodarstwa. Termin do uzupełnienia przez pozwanego warunku kwalifikacji upłynął 21 lipca 2010 r. i do tego dnia pozwany nie dostarczył dokumentu stwierdzającego jego wypełnienie. Pozwany jest dopiero w trakcie uzupełniania wykształcenia rolniczego, uczy się w Centrum Kształcenia ustawicznego o profilu rolniczym i jest na II z IV wymaganych semestrów.

Przy dokonywaniu oceny prawnej przytoczonych ustaleń Sąd Okręgowy powołał się na wskazane w §10 umowy rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 3 września 2004 r. w sprawie przyjęcia Sektorowego Programu Operacyjnego "Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwoju obszarów wiejskich 2004 -2006 r." (Dz. U. Nr 197, poz. 2032) oraz Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 8 września 2004 r. w sprawie Uzupełnienia Sektorowego Programu Operacyjnego, „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004-2006" (Dz. U. 207, poz. 2117), które przewidywały konieczność posiadania odpowiednich kwalifikacji zawodowych przez rolników wnoszących o przyznanie pomocy finansowej w dacie składania wniosku o jej udzielenie. Zgodnie z przepisami załącznika do rozporządzenia z dnia 8 września 2004 r. pomoc mogła być przyznana rolnikowi posiadającemu wykształcenie wyższe lub średnie rolnicze, zasadnicze zawodowe wykształcenie rolnicze lub tytuł kwalifikacyjny w zawodzie przydatnym do prowadzenia działalności rolniczej i co najmniej 3-letni staż pracy w gospodarstwie rolnym, wykształcenie wyższe na kierunku innym niż rolniczy i co najmniej 3-letni staż pracy w gospodarstwie rolnym albo wykształcenie wyższe na kierunku innym niż rolniczy i ukończone studia podyplomowe na kierunku związanym z rolnictwem, albo wykształcenie średnie nierolnicze i co

najmniej 3-letni staż pracy w gospodarstwie rolnym, wykształcenie podstawowe lub zasadnicze zawodowe i co najmniej 5-letni staż w gospodarstwie rolnym (okres w którym wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu społecznemu w KRUS jako domownik oraz okres, w którym rolnik prowadził przejęte gospodarstwo rolne). W przepisach załącznika do rozporządzenia z dnia 8 września 2004 r. przewidziano nadto, że w przypadku gdy wnioskodawca nie spełnienia wymagań w zakresie kwalifikacji zawodowych pomoc może być przyznana pod warunkiem, że uzupełni swoje wykształcenie w okresie w ciągu 5 lat od chwili podjęcia prowadzenia gospodarstwa.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów pozwanego, że w umowie nie ustalono terminu wykonania zobowiązania i w tym zakresie przyjął za wiążące zobowiązanie złożone w odpowiedzi na pismo ARiMR, w którym pozwany sam określił ten termin. Jako pozbawioną znaczenia dla oceny wykonania umowy przez pozwanego ocenił okoliczność, że zgodnie z jego twierdzeniami uzupełnił on staż pracy w gospodarstwie rolnym do okresu 5 lat wymaganego przy podstawowym wykształceniu, gdyż nie było to przedmiotem jego zobowiązania. Przy wykładni powołanych uprzednio przepisów krajowych regulujących pomoc unijną na dostosowanie gospodarstw do standardów Unii, Sąd Okręgowy miał na uwadze przepisy rozporządzenia Rady (RE) nr 1257/1999 z 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich ze środków Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia z (Dz. U. UE. L. 160 z dnia 26 czerwca 1999 r., - dalej jako rozporządzenie nr 1257/1999), a nadto szczegółowe zasady stosowania tego rozporządzenia określone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 817/2004 (Dz. U. UE, L. 153 z dnia 30 kwietnia 2004 r. - dalej jako rozporządzenie nr 817/2004). W rozporządzeniu nr 1257/1999 wskazano, że rolnik, któremu ma być przyznana pomoc musi posiadać odpowiednią wiedzę i umiejętności zawodowe (rozdział II art. 8). Zgodnie z art. 4 ust. 1 (sekcja 2) rozporządzenia nr 817/2004 r. warunki ustanowione w art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 1257/1999 muszą być spełnione w chwili podjęcia indywidualnej decyzji o przyznaniu wsparcia, zaś na podstawie z art. 4 ust.2 rozporządzenia nr 817/2004 okres 5 lat może być przyznany w celu spełnienia wymogów między innymi odnoszących się do umiejętności i kompetencji

zawodowych. Analiza przytoczonych regulacji unijnych doprowadziła Sąd Okręgowy do wniosku, że przedmiotowa umowa jest zgodna z nimi. W oparciu o poczynione ustalenia i ich ocenę prawną Sąd Okręgowy uznał, że powódka była upoważniona do wypełnienia weksla zgodnie z upoważnieniem w deklaracji wekslowej pozwanego.

Zaskarżonym obecnie wyrokiem Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego opartą na zarzutach błędnej wykładni art. 354 § 1 k.c. i art. 4 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 817/2004 w zw. z art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady Europy (WE) nr 1257/1999, art. 65 § 1 i 2 k.c. oraz art. 353¹ k.c. W jego uzasadnieniu wskazał, że z jednoznacznego zapisu § 5 ust. 1 pkt 9 umowy wynika, iż nałożył on na pozwanego obowiązek uzupełnienia wykształcenia rolniczego i przedłożenia dokumentu potwierdzającego ten fakt. Postulowana przez pozwanego wykładnia umowy, zmierzająca do zastąpienia tego wymogu stażem pracy w gospodarstwie, rozumianym jako okres opłacania składek w KRUS jest nadto - jak ocenił - sprzeczna z treścią wniosku, w którym pozwany jednoznacznie zobowiązał się do uzupełnienia wykształcenia. Sąd Apelacyjny stwierdził, że odesłanie w umowie do aktów prawnych unijnych dotyczy jedynie kwestii w niej nieunormowanych. Nie zgodził się ze stanowiskiem apelującego, że fakt podlegania przez niego ubezpieczeniu rolniczemu jest równoznaczny z nabywaniem kwalifikacji zawodowych rolniczych. Dodatkowo podniósł, że obszar działki pozwanego wynosi 1,0638 ha użytków rolnych tj. 0.2248 ha przeliczeniowego, pozwany nie spełnia więc nawet minimalnej normy obszarowej (1 ha przeliczeniowy), niezbędnej dla objęcia go ubezpieczeniem społecznym rolników (art. 7 ust. 1 pkt 1 art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników). Pozwany pracuje poza rolnictwem jako kierowca i mieszka 46 km od miejscowości, w której położona jest przedmiotowa działka, nabyta przez niego cztery miesiące przed zawarciem umowy z powódką. W okresie od 2005 r. do 2010 r. pozwany nie składał wniosków o dopłaty bezpośrednio, a w 2010 r. odmówiono mu płatności z uwagi na zbyt mały obszar nieruchomości. Sąd Apelacyjny nie podzielił podnoszonego w apelacji zarzutu sprzeczności rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 8 września 2004 r., w zakresie ustanowionych w nim kryteriów dostępu precyzujących wymogi wykształcenia, z celami i literalnym

brzmieniem art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/99. Kierując się powyższymi względami podzielił ocenę Sądu Okręgowego, że pozwany mając świadomość ciężącego na nim obowiązku uzupełnienia kwalifikacji nie wypełnił go, a tym samym nie wykonał zawartej z pozwaną umowy, jest więc zobowiązany do zwrotu powódce kwoty otrzymanej pomocy finansowej.

W skardze kasacyjnej pozwany ponowił zarzuty podnoszone uprzednio w apelacji zarzucając naruszenie:

1/ art. 354 § 1 k.c. i art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 817/2004 przez przyjęcie, że pozwany nie może być zwolniony z zobowiązania mimo spełnienia wymogu uzyskania odpowiedniej wiedzy i umiejętności zawodowych przez uzupełnienie stażu pracy w gospodarstwie prowadząc samodzielnie i efektywnie gospodarstwo przez 5 lat, 2/ art. 65 § 1 i 2 k.c. i art. 353¹ k.c. przez błędną wykładnię i uznanie, że pozwany zobowiązał się w § 5 ust. 1 pkt 9 umowy o dofinansowanie wyłącznie do uzupełnienia wykształcenia rolniczego w celu spełnienia wymogu posiadania odpowiedniej wiedzy i umiejętności zawodowych podczas gdy zobowiązał się on do uzupełnienia stażu pracy zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 817/2004 r.(§ 5 ust. 1 pkt 9 umowy).

3/ § 5 ust. 1 pkt 9 umowy w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c. oraz art. 4 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 817/2004 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 przez błędną wykładnię i przyjęcie, że pozwany był zobowiązany do uzupełnienia wykształcenia średniego rolniczego, podczas gdy nie wynika to z wiążącej strony umowy ani z żadnego aktu normatywnego.

Wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 1257/99 pomoc młodym rolnikom w celu ułatwienia im podejmowania działalności w rolnictwie będzie przyznawana pod określonymi w nim warunkami, a pośród nich pod warunkiem, że rolnik posiada odpowiednia wiedzę i umiejętności zawodowe. Stosownie do art. 4 ust. 1

rozporządzenia nr 817/2004 warunki dotyczące pomocy w podejmowaniu działalności przez młodych rolników ustanowione w art. 8 rozporządzenia nr 1257/99 muszą być spełnione w chwili podjęcia indywidualnej decyzji o przyznaniu wsparcia. Z kolei art. 4 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi, że okres nie przekraczający pięciu lat od rozpoczęcia działalności może być przyznany w celu spełnienia wymogów odnoszących się m. innymi do umiejętności i kompetencji zawodowych.

Przepisy powołanych rozporządzeń nie ustalają kryteriów pozwalających ocenić, czy rolnik ubiegający się o objętą nimi pomoc spełnia wymogi posiadania odpowiedniej wiedzy (kompetencji zawodowych) i umiejętności, pozostawiając tym samym regulację prawną w tym zakresie prawu krajowemu państw członkowskich Unii Europejskiej, których obywatelami są beneficjenci pomocy udzielanej w oparciu o te rozporządzenia z funduszy strukturalnych na ułatwianie zakładania i przejmowania gospodarstw rolnych przez młodych rolników. Ustalenie takich kryteriów jest niezbędne dla zapewnienia równego dostępu do środków pomocowych osobom o takich samych, jasno określonych kwalifikacjach oraz dla zapobiegania niepożądanego uznaniowości w gospodarowaniu środkami pomocowymi (współfinansowanymi z budżetu państwa), służącym celowi określonymu w danym projekcie, którym w rozważanym wypadku jest wsparcie rozwoju obszarów wiejskich i ułatwienie podejmowania działalności przez młodych rolników.

Kryteria dostępu do uzyskania pomocy finansowanej ze środków Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej określone zostały w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 8 września 2004 r. Pomoc przeznaczona jest dla młodych rolników, za których rozporządzenie uznaje osoby, które rozpoczęły po raz pierwszy samodzielnie prowadzenie gospodarstwa rolnego w ciągu ostatnich pięciu lat przed dniem przyznania pomocy i w chwili tej nie przekroczyły czterdziestego roku życia. Użyte w załączniku do wymienionego rozporządzenia pojęcie kwalifikacji zawodowych nawiązuje do warunków dotyczących pomocy w podejmowaniu działalności przez młodych rolników ustanowionych w art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 1257 i art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 817/2004 w postaci posiadania odpowiedniej wiedzy i umiejętności zawodowych

lub umiejętności i kompetencji zawodowych przez odwołanie się do kryteriów wykształcenia i stażu pracy w gospodarstwie rolnym i w tym zakresie nie nakłada na rolnika, który chce skorzystać ze środków pomocowych większych obowiązków niż wynikające z powołanych rozporządzeń, a jedynie je konkretyzuje. Przepis art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 817 dopuszcza możliwość uzupełnienia wymogów dotyczących umiejętności i kompetencji przez co rozumieć należy spełnienie konkretyzujących je w prawie krajowym kryteriów dostępu do uzyskania środków pomocowych w sposób w nim określony. Zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 8 września 2004 r. kryterium dostępu do pomocy w ramach działania „ułatwianie startu młodym rolnikom” (pkt .3.2.1.) jest dla osób fizycznych prowadzenie gospodarstwa rolnego przez osobę o odpowiednich kwalifikacjach rolniczych opisanych szczegółowo w przytoczonych uprzednio motywach wyroku Sądu Okręgowego. W przypadku, gdy wnioskodawca nie spełnia wymagań w zakresie kwalifikacji zawodowych, którymi co do zasady powinien się legitymować w chwili podjęcia indywidualnej decyzji o przyznaniu wsparcia, pomoc może być przyznana pod warunkiem uzupełnienia przez wnioskodawcę wykształcenia w okresie nie dłuższym niż 5 lat od chwili podjęcia prowadzenia gospodarstwa. Zakres koniecznego uzupełnienia wykształcenia jest zależny od tego, czy wnioskodawca legitymuje się stażem pracy w gospodarstwie, przy czym, im dłuższy ma staż pracy, a tym samym większe umiejętności i kompetencje zawodowe, tym niższe są wymagania dotyczące uzupełnienia wykształcenia. W sytuacji, gdy wnioskodawca podejmujący po raz pierwszy prowadzenie gospodarstwa, nie legitymuje się - jak pozwany - stażem pracy w gospodarstwie rolnym (także mierzonym okresem podlegania ubezpieczeniu społecznemu w KRUS), warunek uzupełnienia kwalifikacji zawodowych nie podlega korekcie na podstawie kryterium stażu pracy.

W świetle powyższego brak jest podstaw normatywnych do uznania - zgodnie ze stanowiskiem skarżącego - że § 5 ust. 1 pkt 9 łączącej strony umowy oceniany na tle art. 8 rozporządzenia nr 1257/99 i art. 4 rozporządzenia nr 817/2004 zawęża w sposób nieuprawniony możliwość uzupełnienia przez pozwanego umiejętności i kompetencji zawodowych wyłącznie do uzyskania wyższego lub średniego wykształcenia rolniczego wyłączając warunek

uzupełnienia stażu pracy w gospodarstwie. Nieuzasadnione jest w konsekwencji tego zapatrywanie skarżącego, na którym oparty jest zarzut naruszenia art. 354 k.c., że w obowiązującym stanie prawnym nie zachodzą podstawy do przyjęcia, iż pozwany na podstawie umowy zawartej z powódką był zobowiązany do uzupełnienia stażu pracy w gospodarstwie rolnym i zobowiązanie to wykonał zgodnie z jego treścią. Wskazać trzeba przy tym, co pomija skarżący formułując zarzuty wniesionej skargi, że zgodnie z ustaleniami, które poczynił Sąd Apelacyjny, pozwany faktycznie zaprzestał prowadzenia gospodarstwa rolnego przed upływem pięciu lat od uzyskania dofinansowania i jak wskazał ten Sąd nawet przy przyjęciu, że kryterium stażu pracy zastępuje wypełnienie wymogu uzupełnienia wykształcenia nie można uznać, iż pozwany posiada pięcioletni staż pracy w gospodarstwie.

Z przyczyn wcześniej omówionych nie zachodzi też zarzucane w skardze kasacyjnej naruszenie art. 65 § 1 i 2 k.c., przez błędna wykładnię § 5 ust. 1 pkt 9 łączącej strony wywodzone z twierdzenia o jego sprzeczności z art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 817/2004. Wykładnia przedmiotowej umowy w zakresie jednoznacznie sformułowanego jej § 5, uwzględnia przy tym cele jej zawarcia określone w załączniku do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 8 września 2004 r., których realizacja jest możliwa pod warunkiem posiadania przez rolników rozpoczynających samodzielne gospodarowanie odpowiednich kwalifikacji zawodowych. Wsparcie finansowe udzielane młodym rolnikom ma służyć podejmowaniu przez nich modernizacji gospodarstw rolnych i przyczyniać się do poprawy kondycji ekonomicznej tych gospodarstw.

Argumentów na rzecz odmiennej, prezentowanej w skardze kasacyjnej wykładni łączącej strony umowy oraz powołanych w niej przepisów nie dostarczają motywy przywołanego przez skarżącego wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2012 r. w sprawie sygn. akt IV CSK 287/11 (nie publ.), w okolicznościach której - odmiennych niż w sprawie niniejszej - powództwo ARiMR o zapłatę zostało oddalone wobec uznania, że powódka nie może powoływać się na nieuzupełnienie wykształcenia rolniczego przez pozwanego w sytuacji, gdy nie można mu przypisać w tym zakresie braku należytej

staranności, a niemożność nauki miała charakter obiektywny. Nadto jak przyjęto strona powodowa nie współdziałała należycie z pozwanym.

Stosownie do art. 353¹ k.c. strony mogą ukształtować wedle swego uznania treści stosunku umownego, o ile nie zachodzą ustawowe ograniczenia wynikające z natury tego stosunku, ustawy lub zasad współżycia społecznego. Bezpodstawnie podnosi skarżący, że przedmiotowa umowa zawarta została z naruszeniem tego przepisu, z uwagi na faktyczną nierówność stron stosunku umownego, w którym pozycja pozwanego była słabsza niż powódki. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 marca 2008 r., IV CSK 478/07 (nie publ.) z wyrażonej w art. 353¹ k.c. zasady swobody umów wynika przyzwolenie na faktyczną nierówność stron umowy. Nieekwiwalentność sytuacji prawnej stron umowy nie wymaga, więc co do zasady istnienia okoliczności, które by ją usprawiedliwiały, skoro stanowi ona wyraz woli stron. Obiektywnie niekorzystna dla jednej strony treść umowy zasługuje na negatywną ocenę moralną, a w konsekwencji prowadzić do uznania umowy za sprzeczną z zasadami współżycia społecznego w sytuacji, gdy do takiego ukształtowania stosunków umownych, który jest dla niej w sposób widoczny krzywdzący, doszło przy świadomym lub tylko spowodowanym niedbalstwem, wykorzystaniu przez drugą stronę swojej silniejszej pozycji. Umowa zawarta przez stronę działającą pod presją faktycznej przewagi kontrahenta nie może być, bowiem uznana za wyraz w pełni swobodnej i rozważnie podjętej przez nią decyzji. Pozwany nie podnosił jednak w sprawie twierdzeń mogących uzasadniać taką ocenę.

Z tych względów skarga kasacyjna, której podstawy okazały się nieuzasadnione podlegała oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.